

(1940 – 2009)

İBRAHİM CANAN

Prof. Dr. İbrahim Canan, Konya'nın Ermenek ilçesinin Karapınar köyünde 1940 yılında doğmuştur. Talebimiz üzerine Üstad Bediüzzaman hazretleriyle alakalı hatıralarını anlatmış ve kamera çekimlerine izin vermiştir.

İbrahim Canan, Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin Tarihçe-i Hayat kitabının son sayfalarında neşredilen fotoğrafı -19 yaşında iken- çeken büyüğümüzdür. Fotoğrafın ilginç bir hikâyesi var... Said Özdemir ağabey ile beraber planlayarak gerçekleştirmişler bu çekim işini. Bu ölümsüz fotoğraf karesinin kamera arkasını bütün ayrıntılarıyla kendisine sordum; hadiseyi adeta yeniden yaşayarak anlattı bize...

İbrahim Canan hocamızın Bediüzzaman hazretleriyle alakalı diğer hatıralarını da kaydettik. Daha ilkokul çağlarından itibaren Üstad Bediüzzaman'ı ve Risale-i Nurları tanıyan İbrahim Canan, geminin kazan dairesinden veya mutfağından yetişmiş ilahiyatçı bir 'Nur Hadimi.' Başta Risale-i Nur eserlerinin teksir işlerinde olmak üzere neşriyat yoluyla yaptığı çok hizmetler var. Çok üretken bir ilim adamı olan İbrahim Canan hocamızın mübalağasız üç düzineden fazla yayınlanmış kitapları ve muhtelif gazete ve dergilerde neşredilmiş sayısız makale ve yorumları var. Eserleri, daha çok Risale-i Nur'un verdiği şuur ve birikime göre hazırlanmış... Kitaplarının çoğu "İslam'da Çocuk Terbiyesi" üzerine... Birçoğu da "Bediüzzaman ve Risale-i Nur" hakkında...

Bu bereketler saçan akademisyen, Prof. Dr. İbrahim Canan üniversite hocalığı, fakülte dekanlığı ve üniversite rektörlüğü de yapmıştır. Şimdi emekli olarak ilmi çalışmalarına İstanbul'da devam etmektedir.

İlmi enaniyetten veya havf damarından veyahut da başka sebeplerden dolayı uzun yıllar -belki de hala- Bediüzzaman ve eserlerine mesafeli duran ilahiyatçı hocalar dikkate alındığında, İbrahim Canan gibi 'nadir'lerin kıymeti herhalde daha iyi anlaşılacaktır.

Bize vakit ayırdığı için kendisine teşekkür ediyorum. Hatıralarını yazdıktan sonra bizzat kendisi tashih ve teyid etmiştir.

Not: 5 Haziran 2009 tarihinde yaptığım bu röportajdan tam 128 gün sonra, 14 Ekim 2009 tarihinde bu büyük ilim adamını, bereketli insanı, sadakatlı nur talebesini İstanbul'da elim bir trafik kazasında kaybettik... İbrahim Canan hiç beklenmedik bir anda ebedi âleme göçtü, gitti... Şehid oldu inşallah... Çünkü Yalova'dan hizmetten dönüyordu... Neredeyse bütün gazetelerin, televizyonların ve İnternet sitelerinin büyük bir alaka ile verdiği haberleri okuyunca gözyaşlarımız sel oldu... Nihayet beşeriz; onun ani ölümüyle yüreğimiz burkuldu, boğazlarımız düğümlendi... Bir kere daha anladım ki aramızda bulunan, ama pek farkına varamadığımız böyle hazineleri, gizli defineleri ülfet ve adiyat toprağından kazıp çıkarmamız gerekiyor. Hem de geç kalmadan acele olarak... Aşağıdaki hatıralar birçok medya kuruluşunda İbrahim Canan'ın vefatı dolayısıyla, aynı tarihte tarafımdan izin alınarak yayınlanmıştır. Ömer Özcan

İbrahim Canan Anlatıyor:

1940 senesinde Konya'nın Ermenek kazasının Küçük Karapınar Köyünde doğmuşum. Küçük Karapınar yakınındaki köylerle birlikte önce kasaba daha sonra da Sarıveliler ilçesi olmuştur. Halen nüfus kaydımda oradadır. İlkokulu köyümde, liseyi 1958'de Konya'da bitirdim. Liseyi bitirdikten sonra aynı sene Ankara İlahiyat Fakültesine kaydoldum ve 1962'de diplomamı aldım. İki sene öğretmenlik yaptım. 1966'nın sonunda askerlik görevimi tamamlayıp döndüm. Akşehir'de tekrar öğretmenliğe başladım. Babamın ısrarı ile yurtdışı doktora eğitimi için imtihana girdim. Aslında pek istekli değildim, hazır da değildim. İmtihana girmeden önce elimde bazı tefsir kitapları vardı; onlara biraz baktım, tevafuluk eseri o baktığım yerlerden çıktı sorular. Kazandım. Sonra Fransızca imtihanı yaptılar, yüksek bir puanla onu da kazanmışım. Doktora için 1967'de Fransa'ya gittim, 1971'de Ülkeme döndüm. Yalnız doktora kayıtlarımın içine bir yıl da 'Arapça Kayıtları Araştırma' diye bir fasıl koydurmuşum. O arada bir sene de Tunus'ta kalmış oldum. Böylelikle Devletimiz bize sahip çıkmıştı. Bu sebeple bu devlete ve bu millete hizmet lazım diye bir minnet duygusu taşıyorum hala içimde.

1973'de Erzurum İslami İlimler Fakültesinde hocalığı başladım. 1978'de doçentliğimi, 1989'da da profesörlüğümü orada tamamladım. Aynı fakültede bölüm başkanlığını üstlendim. 1993'de Harran Üniversitesinde üç yıl Dekanlık yaptım. Dekanlığımı tamamladıktan sonra aynı sene Bakü Kafkas Üniversitesine Rektör olarak gittim.

YAYINLANMIŞ KİTAPLARIM

Prof. İbrahim Canan Ömer Özcan'ın sorularını cevaplıyor. 05.06.2009 İZMİR

Şimdiye kadar basılmış kitaplarımı soruyorsun. Bilgi vereyim:

Yurt dışında iken "Peygamberimizin tebliğ metotları" diye bir çalışma yaptım. Doçentlik tezimde "Peygamberimizin Sünneti ve Terbiye" konusunu işledim. Bu çok ciddi bir çalışma olmuştu. Batıdan ve Mısırdan bile kitaplar getirterek çalıştım. Bu sırada bir müşahedem oldu; maalesef Mısır'daki Peygamberimizin eğitim ve terbiye metoduyla ilgili kitapların neredeyse tamamı batıdan tercüme edilmiş. Sonra "Kur'an ve Çocuk" diye bir kitap yazdım. 1979 yılı çocuk yılı olarak ilan edilmişti. O sene epey çalışmalarım oldu ve "İslam'da Çocuk Hakları" diye bir çalışmam daha ortaya çıktı. Sonra "İslam'da Temel Eğitim" diye bir kitap daha çıkardım. Osmanlılar zamanında tab edilen "Ahkâm-ı Sığar" diye bir kitabı tercüme ederek tekrar tab ettirdim. "Hz. İbrahim'den Mesajlar" diye bir çalışmam daha oldu. "Bediüzzaman'dan Çözümler", Risale-i Nur ışığında Alevilik-Sünnilik." Ve daha birçok kitap... Son eserim, "Bediüzzaman'ın Fikrî Programı Üzerine Bir Analiz" dir.

RİSALE-İ NUR'U İLKOKULDA TANIDIM

Ben Ortaokulu Ermenek'te babamın halasının oğlu Ali Kaynak amcanın evinde kalarak okudum. Sonradan Üstadın kardeşi Abdülmecid Nursi'nin kızı ile evlenecek olan

İbrahim Kaynak'la beraber kaldık orada. Ali Kaynak, Zübeyir ağabeyle hem meslektaş, hem de hemşeriydi. Yani ikisi de Ermenekli ve PTT memuru... Üstelik Urfa'da aynı PTT'de beraber çalışmışlar. Risale-i Nur'u Zübeyir ağabeyden öğrenmiş olan Ali Kaynak amca, evinde kalırken bize de anlatmıştı. O tarihlerde Ermenek'te PTT memuru idi. Dolayısıyla ben daha ilkokul talebesi iken, 1953'de, Bediüzzaman ismini duymuş oldum. Henüz kitaplarını okuduğumuz yok ama sadece büyük bir zat çıkmış diye duymuş oldum. Ali amca Risaleleri heyecanla yazardı. Onun ihlâsla yazması bana o kadar çok tesir etmişti ki, o yaşta eski yazıyı bilmediğim halde, resim yapar gibi taklit ederek ben de yazmışım yani.

Ayaktakiler: Ömer Cıncık-Urfa (DTCF)-İbrahim Canan-Konya(İlahiyat)-İbrahim Ergun-İlgın(Tıp)
Mustafa Yeşilyurt (İnş.Müh) - Almet Baykurt-Asistan (Ziraat Fak) - Fuat Yılmaz-Elaziz (İlahiyat)
Turan Soysal (Ziraat Fak) Oturanlar: Nazım Gökçek (G.Antep)-.....-Cemal Sarıcan (Ziraat Fak)
İsmet Ağan (Ziraat Fak) - Muzaffer Deligöz - Kastamonu -(Hukuk Fak) 1961-ANKARA

1961 Ankara'sında bir avuç Nur Talebesi. Fotoğraf Muzaffer Deligöz arşivinden alınmıştır.

1954 senesinde ortaokulu da Ermenek'te başladım. 1955'de Orta ikinci sınıfı okurken Konya'ya göçtük ve orada Konya Lisesine gittim. Orada da Risale-i Nur ile alakalı ağabeylerle irtibat kurdum. Dr. Sadullah Nutku, Said Gecegezen, Mehmet Parlayan, Mazhar İyidöner ve Zübeyir ağabeye Risaleleri tanıtan Rifat Filizer vardı o zaman Konya'da. Risale-i Nur'u o tarihlerde bu ağabeylerle beraber okumaya başladım.

Hatta Filizer ağabeyle ilgili bir hatıramı anlatayım: Ben Ankara İlahiyatta okurken bir ara Konya'ya gelmişim. Baktım Rifat Filizer ağabey diğer ağabeylere kafası bozulmuş, kızmış, ciltli kitaplarını bir koli yapmış ve satılığa çıkarmış. Hüsrev ağabeyin el yazması Osmanlıca eserlerdi... Bunları ben alayım ağabey dedim. Ucuz fiyata hem de taksitle bana verdi. Ama nasıl seviniyorum bilemezsin. Yalnız 1971'de ben yurt dışında iken babam rahmetli, o baskınlar döneminde korkmuş ve onları toprağa gömmüş. Maalesef kitaplar çürümüş orada. O zamanlar bir de Üstadın Kardeşi Abdülmecid Efendi ile iyi görüşürdüm. O Konya'da ikamet ediyordu. Abdülmecid ağabey Üstadın kabirden çıkarılma hadisesini teker teker bana anlatmıştı. Ama bunları yazmayı ihmal ettim.

RİSALE-İ NUR KİTAPLARI SIFIRA YAKIN HATAYLA BASILIRDI

1958'de Ankara İlahiyat Fakültesine başladım ben. O tarihte Ankara'da, -belki de Türkiye'de- ilk ve tek bir tane talebe dersanesi vardı... O da Cebeci'de... Çok dik bir yokuşun sonunda... Biz oraya "Dermankesen Yokuşu" derdik. Orada Ankara Hukuk Fakültesinde okuyan rahmetli Atıf Ural kalıyordu. Ben de orada onların yanında kalmaya başladım. Biz daha sonra burayı bırakıp, Hukuk Fakültesinin 50-100 metre kadar

yakınında başka bir yer tuttuk. Orada dördü Kastamonulu olmak üzere yedi arkadaş kalmaya başladık. Haftada iki gün sohbet olurdu bu dersanede. Atif Ural, Üstad'ın emriyle, 1956'da Sözlere yeni harflerle matbaada ilk defa tab eden ağabeyimizdi. Sonra savcı oldu ve genç yaşta vefat etti.

Ankara'da Risale-i Nur neşriyatının başında Said Özdemir ağabey vardı. Mektubat kitabının basımında kendisine yardımcı olduk biz. Said Özdemir ağabeyin Ulus'ta neşriyat yeri Murat Lokantasının üstündeki dersaneydi. Oraya gider Said ağabeye neşriyatla ilgili yardımlarda bulunurduk. Forma falan kırardık. Bilhassa matbaadan getirip götürme şeklinde de yardım ederdik. Bu hizmeti daha çok beraber kaldığım Senirkentli Hüseyin Aşçı ile yapardık. Birlikte kaldığımız diğer arkadaşlar ise başka türlü talebe hizmetlerine bakarlardı.

Said ağabey, birkaç nüsha numune forma çıktığı zaman bunları Isparta'ya Üstada gönderirdi. Evet, önce birkaç nüsha basılır, Üstad tashih ettikten sonra 5 bin adet gibi basılırdı. Böylece sıfıra yakın hata payıyla basılırdı kitaplar. Yalnız çok dikkatli tashih edilirdi. Üstad tashihata çok önem verirdi. Ankara'da İhtilafli bir durum çıktığında, Isparta'ya Üstad'a havale edilirdi işler. Şunu bilhassa belirtmek istiyorum; Risale-i Nur değiştirilmiş falan gibi laflar asla doğru değildir. Üstad hayatta iken Risalelerin tamamı çok dikkatli tashih edilerek yeni yazıyla basılmıştır. Üstad "tamam basın" dedikten sonra basılmıştır.

O zaman şimdiki gibi bilgisayarlar olmadığından, kurşun harfler dizilerek hazırlanırdı sayfalar. Bu sebeple bir kitap için, matbaanın ortasında, sayfalar, koca bir kurşun yığını oluştururdu. Üstad'dan da formalar hemen gelmezdi. Her sayfa, kurşun yığınları halinde bağlanır, matbaada bekletilirdi. Hatta illallah etmiştir matbaacılar. "Yahu niye bastırılmıyorsunuz, bastırıcaksanız bastırın artık bunları" diye sızlanırlardı. Tabi adamın kurşunu da bağlanmış oluyordu. Çünkü onları bastıktan sonra kurşunları eritip, harf kalıplarında yeniden dökmesi lazımdır. Ama tashih illa tashih ve Üstadın onayı...

En son basılan kitap Sikke-i Tasdik-i Gaybi'dir. Hatta baştan Üstad, bu kitap mahremdir, tenkit edilir diye müsaade etmemişti. İstanbul'daki ağabeyler, Üstad'a "basalım Üstadım" diye ısrar edince, Üstad da "peki" dedi ve Ankara'da basıldı.

KAÇIRDIĞIM BİR FIRSAT VE ÜSTADIN BİR KERAMETİ

Sene 1959. Bir gün Said ağabey bana, numune için basılan formları "Üstad'a sen götür" diye teklif etti. Biz o sırada 170 lira burs alan talebelerdik. Bu para azami iktisatla ancak yetiyordu. Tahsil hayatım boyunca pederden 5 kuruş bile para gelmemiştir bana. Parasızlıktan o gün gidemedim ben. Ama çok büyük bir hata etmişim, bunu şimdi anlayabiliyorum... Bir fırsat kaçımtı...

Ben o formayı götürmeyince Senirkentli Hüseyin Aşçı götürdü Isparta'ya. Üstad tam evinden çıkıp arabasına bineceği sırada görmüş onu. Hüseyin daha evvel de gittiği için hemen tanımış. "Kardeşim ben seni arabayla gezdirecektim ama senin trenin kalkıyor, hemen git, ben seni sonra gezdiririm" demiş. Hakikaten Hüseyin: "İstasyona geldim, hareket memuru düdüğü çaldı, tren yürümeye başladı, son anda yetiştim" diye gelince anlatmıştı bize.

Şimdi anlatacağım hadisenin devamı çok önemli:

Aradan birkaç ay geçmişti... Bir gün bizim Hüseyin eve gelmekte gecikti. Saat 11.000 gibi oldu, geldi. Kastamonulu Veli Işık Kalyoncu vardı beraber kaldığımız; kapıyı o açtı. Hüseyin içeri girdi. Hüseyin'in lakabı, boyu küçük olduğu için aramızda "Küçük Komutan"dı. Şunu yapın bunu yapın diye emrederdi. Veli "hayrola Küçük Komutan bugün sekiz köşesin, ne oldu" dedi; ama istihzai (şakadan) bir üslupla. Hüseyin tıknaz iri gözlü bir arkadaştı. Baktık gözleri iyice irileşmiş, kendinden geçmiş vaziyette. "Üstad arabaya bindirdi beni, Üstadın arabasına bindim ben" dedi. Ve şöyle devam etti: "Ulusta yolda giderken bir araba önümden geçti ve az ileride durdu. Baktım birisi el ediyor beni çağırıyor. Gittim bir baktım ki, bana gel diye işaret eden Üstad..."

Hüseyin'i o gün arabasına alan Üstad, Onu Ankara Kalesine götürmüş ve orada gezdirmiş. Buradan şunu anlıyoruz; Üstad bir şey söyledi mi mutlaka yapar. Nitekim aylar önce vermiş olduğu sözünü bu şekilde tutmuş oluyordu... Hem de bir keramet olarak... Ben buna şahidim.

Ben daha sonraları Hacı Bayram Camii civarındaki 27 nolu dersanede –ki Üstadın vefatından sonra Bayram Yüksel ağabey burada kalmıştı- bir müddet Binbaşı Hayri Bey ile kaldım. Isparta'dan mumlu kâğıda yazılmış sayfaları gelir, orada teksir ederdik. Sonra aramıza İstanbul'dan Abdülvahid Mutkan katıldı, üçümüz teksire devam ettik.

1963'de Ankara'da Üniversite Nur Talebeleri, Ağabeyler ile beraber aynı karede.

Ayaktakiler Sağdan: Mehmet Kutlular, Samanpazarı'nda Lokantacı Recai Boyacıoğlu, Said Özdemir (Ankara Vaizi), Said Atıcı-Konya, Bayram Yüksel,

Av. Bekir Berk, Dr. Sadullah Nutku, Mustafa Sungur.

Oturanlar Sağdan: İbrahim Canan (İlahiyat), İbrahim Erkul (Tıp),

Ekrem Köker (DTCF), Muzaffer Deligöz (Hukuk)

SENİ ZÜBEYİR GİBİ KABUL EDİYORUM

Üstad 1959'da Ankara'ya gelmişti. Emek Mahallesinde Üstada bir yer tutuldu ve döşendi. Hatta Üstad gelmeden bir gece önce orada kaldım ben. Said Özdemir ağabey tutmuştu evi.

Biz Üstad'ı karşılamak için, Kızılcahamam yolunda Ankara'ya girişte beklemeye başladık. Polisler de haber almış, onlar da bekliyordu. Arabanın dışına çıktığımız için bizi fark ettiler, tanıdılar ve durdular. Ayaküstü bir iki konuşuldu. Hüsnü ağabey şofördü. Sonra bir gazladı, bizim araba onun yayında yaya kaldı. Polislerin arabası da yaya kaldı, onlar da yetişemediler. Sonradan anlattılar bana; orada Üstad, "bu kimdir?" diye beni sormuş. "Zübeyir'in hemşerisi Ermenekli İbrahim" demişler. "Onu Zübeyir gibi kabul ediyorum" demiş. Yalnız Üstad, o sırada, Emek Mahallesinde tutulan eve değil de otele indi. Ulus'taki Beyrut Palas Oteline... Otelde Üstad'la görüşmek için adeta kuyruğa girdik. Yalnız çok gelen giden vardı; polis de çok baskı yapıyordu. Bize sıra gelmeden Üstad ayrıldı. Polisler zorladı, emniyetin baskısıyla bu ziyaret kısa sürdü. İşte bu ziyaret az evvel anlattığım Hüseyin Aşçı'yı gezdirdiği zamanki seyahatidir...

İbrahim Canan'ın 1959 senesinde Bediüzzaman Hazretlerinin talebeleriyle beraber
Ankara Beyrut Palas Otelinden çıkarken çektiği tarihi fotoğraf

TARİHÇE-İ HAYAT'TAKİ FOTOĞRAFIN KAMERA ARKASI

Lisede okurken amatör olarak fotoğrafçılık yapardım ben. Bir fotoğraf makinem vardı benim. Fotoğraf nasıl çekilir öğrenmiştim. Fotoğrafları tab ettirmeye gittiğimde fotoğrafçı bana; "güneşi arkana al, ışığa doğru çekme, ayarları şöyle yap böyle yap" diye öğretirdi. O zamanki makineler şimdiki gibi otomatik değildi tabi. Elle ayarlamak lazım her şeyini.

Sene 1959... Üstad Ankara'da... Said ağabeye dedim ki: "Üstadın fotoğrafını çeksem?" "Olur" dedi. "Sonra Üstad darılmasın bize" dedim. "Yok, darılmaz" dedi. "Ama Üstad geldiği zaman arabaya kadar şemsiyenin altına alınıyor, fotoğraf çekilmesine müsaade edilmiyor" dedim. Said ağabey: "Bediüzzaman fotoğrafçılara poz veriyor, hoşuna gidiyor, nefsanî oluyor gibi bir duygu vermemek için, herhalde onun için müsaade etmiyordur. Aslında Üstad fotoğrafa karşı değildir. Biz de senin gibi zannediyorduk. Hatta Tarihçe-i Hayat ilk olarak 1956'da neşredildiği zaman fotoğraf koymamıştık. Üstad 'Fotoğraf niye koymadınız' demiş. Ondan sonra koyduk¹." Said ağabey bu şekilde

¹ Tarihçe-i Hayata konulan bu fotoğraflar meselesini "Ağabeyler Anlatıyor 1" kitabımın çalışmaları sırasında yıllar evvel rahmetli Mustafa Cahid Türkmenoğlu ağabeye sormuştum. Şu şekilde cevap vermişti: "Tarihçe basılırken Said (Özdemir) kardeşe Badıllı'dan (Abdülkadir Badıllı-Urfa) bir fotoğraf geldi. Said kardeş de matbaada ekseri ben bulunduğumdan fotoğrafı bana verdi: "Bu fotoğrafı kitaba koy" dedi. Tamam dedik ve ilgili bir yere kitaba koydum. O formayı da Üstad'a ben götürdüm."

cesaretlendirince ben Üstad gücenir, günahkâr olurum diye olan düşüncemi atmış oldum. Sonra Said ağabey "ben de sana yardımcı olurum" dedi.

Ondan sonra biz hazırlığımızı yaptık. Ben Beyrut palas Otelinin önünde beklemeye başladım. Üstad üst katta kalıyordu. Orada lobi dedikleri hol gibi bir yer vardı. Hatta orada holün karşısında helâ vardı. Holü geçince helâyâ varılıyordu. Otel deyince şimdiler aklınıza gelmesin. Odasında helâ olan lüks bir otel değildi. Ben sonra o lobide bekledim üstadı. Bu, gece oluyor. Bir ara Üstadın helâyâ geçtiğini gördüm, ama orada fotoğrafını çekemedim.

İbrahim Canan kendi çektiği fotoğraftaki şahsiyetleri tanıtırken

Sabahleyin Üstad gidecek diye haber geldi bize. Ben Üstadın odasının kapısının önünde beklemeye başladım. Said ağabeyle de anlaştık. Üstad kapıdan çıktı. Çıkar çıkmaz şöyle etrafa bir baktı. Yanı başında solunda Tahsin Tola ağabey vardı. Arada bir kişi daha var, ben onun yanında üçüncü şahıs olarak varım. Üstad Tahsin Tola ağabeyi görür görmez elini uzattı, başını okşadı, omzunu sıvazladı. Üstadın oradaki şu konuşmasını çok iyi hatırlıyorum. Ona, "sen Risale-i Nur'un basılmasına hizmet ettin, bundan sonra da hizmet edeceksin; Tevafuklu Kur'an basılacak bundan sonra; Onun tab'ı için 6666 lira para ayırdım" dedi. Yalnız Necmeddin Şahiner bunu, 6666 lira parayı elden verdi diye yazmış, doğrusu budur. O hatayı da burada tashih etmiş olalım. Biz bu para ayırma işini daha evvel de duymuştuk aslında, ama bu sefer Üstattan kulağımla bizzat duymuş oldum. O arada ben de Tahsin ağabeyin yanından şöyle başımı Üstad'a doğru uzattım, ama yok, olmadı. Bize okşaması nasip olmadı uzakta kalmıştım.

Baktım Üstad hareket etmek üzere; ben hemen kalabalığı yarıp koştum çıktım... Makine yanımda tabi... Hemen mesafe, ışık ayarlarını yaptım... Bu hareketli olacak diye makinenin hareket ayarını da yaptım... Üstad merdivenden inerken kollarına girdiler ve inmeye başladılar. Said Özdemir ağabey beni görünce "Üstadım!" diye dikkati çekti. Üstad hemen başını kaldırıp baktı. Yoksa Üstadın yüzü, gözleri aşağıda olacaktı. Çünkü o

"Üstad'la beraber bu Tarihçe-i Hayat kitabını tashih ederek okurken o sayfaya geldik. Üstad fotoğrafa baktı baktı "**Bu Said değil**" dedi. Meğerse o fotoğraf Üstad'a aid değilmiş. Badıllı Üstad'a aid diye resmi birinden almış, Said Özdemir'e göndermiş. O da "Üstad'ın resmidir bas" diye bana verdi. Yani hiç birimizde kabahat yok."

"Eyvah yanlış basmışız deyip ben hemen Ankara'ya döndüm ve o formların iki sayfalarını kitaplardan çıkarttık, Üstad'ın esas resmini koyduk. Aslında ilk baskılarda fotoğraf koyamadık, çünkü bazı yerlerden "caiz değil hadîs var" diye tenkid geliyordu. Fakat gönlümüz de basmak istiyordu. Onun için bazı boy fotoğraflarını kuşe kâğıdına bastık, fakat kitaba ilâve etmedik. Bu sefer kitabı "Mehmed Emin Birinci" götürdü Üstad'a. Üstad kitabı karıştırırken: "**Burada Said'in resimleri olacaktı**" demiş. Hemen kuşe kâğıda basılmış ve kitaptaki yerleri belirlenmiş fotoğrafları aralara koyuvermişler. Üstad hiç ses çıkarmamış, yalnız kurşun kalemle fotoğrafların boynuna çizgiler çekmiş. Tabi biz çizgi çekmeden öylece dağıttık kitapları."

anda başı öne eğikti. O anda deklanşöre bastım. Resme, Üstad'a dikkatli bakarsanız bunu anlarsınız. Said ağabeyin ağzından da tebessümünden de anlayabilirsiniz. Bir tane poz alabildim. Bana daha fazla niye çekmedin diyorlar. İkinciye almak için makineyi tekrar kurup hazırlamak lazım. Üstad bir taraftan yürüdüğü için ikinci pozlara fırsat kalmadı. Fakat fotoğraf o kadar net çıktı ki; hâlbuki bulanık, karanlık bir gündü. Flaş falan da yoktu makinede. Neyse Üstad hiçbir şey demeden yürüdü gitti... Makinenin markası "Light" olacaktı galiba. Maalesef o fotoğrafın filmi evde vardı, şimdi bulamıyorum, kayboldu.

Fotoğraftakileri şöyle tanıtayım: Bediüzzaman Said Nursi; Said Özdemir; elinde sepet olan hizmet minibüsünün şoförü Hulusi Ok; arkasındaki Astsubay Hasan Okur; Üstadın arkasındaki uzun boylu olan Mehmet Günay Tümer, Kastamonulu, beraber kalmıştık, Prof. Oldu, trafik kazasında vefat etti, şehid oldu; Üstadın arkasındaki kısa boylu Ali Rıza Öztürk, şimdi Eskişehir'de; arkada sadece başı görünen Abdülkadir Denizlioğlu, sivil polis, irtica masası şefi, aslında, çok da menfi bir adam değildi ama bizi bir zaman sabaha kadar Emniyet Müdürlüğünde bekletmişti; onun yanında başı öne eğik olan Emirdağlı Nureddin Benli...

Erzincanlı Refet Kavukçu vardır ressam ve hattat. O Risale-i Nur'dan büyük levhalar yapmış ve Ankara Belediye otobüslerinde bunlar asılıp teşhir edilmişti. Bunlardan iki tanesi de Ankara Tren Garına asılmıştı. "Dur Yolcu..." diye. Ben bunlarında fotoğrafını çekmiştim. Fakat birini zayi ettim birisi duruyor.

